

Τα πτερόεντα δώρα

«Ξένος του κόσμου και της σαρκός κατήλθεν την παραμονήν από τα ύψη συστείλας τας πτέρυγας, όπως τας κρύπτει θεΐος άγγελος. Έφερε δώρα από τα άνω βασιλεία, δια να φιλεύση τους κατοίκους της πρωτευούσης. Ήτον ο καλός άγγελος της πόλεως. Εκράτει εις την χείραν εν άστρον και επί του στέρνου του έπαλλε ζωή και δύναμις και από το στόμα του εξήρχετο πνοή θεΐας γαλήνης. Τα τρία ταύτα δώρα ήθελε να μεταδώση εις όλους όσοι προθύμως τα δέχονται.

Εισήλθεν εν πρώτοις εις εν αρχοντικόν μέγαρον. Είδεν εκεί το ψεύδος και την σεμνοτυφίαν, την ανίαν και το ανωφελές της ζωής, ζωγραφισμένα εις τα πρόσωπα του ανδρός και της γυναίκος και ήκουε τα δύο τέκνα να ψελλίζωσι λέξεις εις άγνωστον γλώσσαν. Ο Άγγελος επήρε τα τρία ουράνια δώρα του και έφυγε τρέχων εκείθεν.

Επήγεν εις την καλύβαν πτωχού ανθρώπου. Ο ανήρ έλειπεν όλην την ημέραν εις την ταβέρναν. Η γυνή επροσπάθει ν' αποκοιμήση με ολίγον ξηρόν άρτον τα πέντε τέκνα, βλασφημούσα άμα την ώραν που είχεν υπανδρευθή. Τα μεσάνυχτα επέστρεψεν ο σύζυγός της· αυτή τον έβρισε νευρική, με φωνήν οξείαν, εκείνος την έδειρε με την ράβδον την οζώδη και μετ' ολίγον οι δύο επλάγιασαν, χωρίς να κάμουν την προσευχήν των και ήρχισαν να ροχαλίζουν με βαρείς τόνους. Έφυγεν εκείθεν ο Άγγελος.

Ανέβη εις μέγα κτήριον, πλουσίως φωτισμένον. Ήσαν εκεί πολλά δωμάτια με τραπέζας κι επάνω των έκυπτον άνθρωποι, μετρούντες αδιακόπως χρήματα, παίζοντες με χαρτιά. Ωχροί και δυστυχείς, όλη η ψυχή των ήτο συγκεντρωμένη εις την ασχολίαν ταύτην. Ο Άγγελος εκάλυψε το πρόσωπον με τας πτέρυγάς του, δια να μην βλέπη, κι έφυγε δρομαίος.

Εις τον δρόμον συνήντησε πολλούς ανθρώπους, άλλους εξερχομένους από τα καπηλεία, οινοβαρείς και άλλους κατερχομένους από τα χαρτοπαίγνια, μεθύοντας χειροτέραν μέθην. Τινάς είδε ν' ασχημονούν και τινάς ήκουσε να βλασφημούν τον Άη-Βασίλην ως πταιστήν. Ο Άγγελος εκάλυψε με τας πτέρυγάς του τα ώτα, δια να μην ακούη, και αντιπαρήλθεν.

Υπέφωσκεν ήδη η πρωία της πρωτοχρονιάς και ο Άγγελος, δια να παρηγορηθή, εισήλθεν εις την εκκλησίαν. Αμέσως πλησίον εις τας θύρας είδεν ανθρώπους να μετρούν νομίσματα, μόνον πως δεν είχαν παιγνιόχαρτα εις τας χείρας και εις το βάθος αντίκρυσεν ένα άνθρωπον χρυσοστόλιστον και μιτροφορούντα ως Μήδον σατράπην της εποχής του Δαρείου, ποιούντα διαφόρους ακκισμούς και επιτηδευμένας κινήσεις. Δεξιά και αριστερά, άλλοι μερικοί έψαλλον με πεπλασμένας φωνάς: Τον Δεσπότην και αρχιερέα!

Ο Άγγελος δεν εύρε παρηγορίαν. Επήρε τα πτερόεντα δώρα του – το άστρον το προωρισμένον να λάμπη εις τας συνειδήσεις, την αύραν, την ικανήν να δροσίζη τας ψυχάς και την ζωήν, την πλασμένην δια να πάλλη εις τας καρδίας, ετάνυσε τας πτέρυγας και επανήλθεν εις τας ουρανίας αφίδας».

Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης, 1 Ιανουαρίου, 1907

Χρόνια Πολλά και Καλή Χρονιά!!!

